

РЕШЕНИЕ

№ 938

гр. София, 14.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Камелия Стоянова

Калин Куманов

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Александър Павлов, като разгледа дело номер **14002** по описа за **2019** година докладвано от съдия Калин Куманов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр.с чл.14, ал.3, пр. последно от Закона за собствеността и ползването на земеделските земи /ЗСПЗЗ/:

Образувано е по касационна жалба на И. К. С. от [населено място], ЕГН: [ЕГН], подадена чрез адв.Танков, срещу Решение № 228170 от 30.09.2019 г., постановено от Софийския районен съд по гр.дело № 62236/2016 г., с което е отхвърлена жалбата му против Решение № 1476/14.11.2014 г. и Решение № 40864/14,11.2014 г., и двете издадени от Общинска служба по земеделие "О. купел"-гр.С. (понастоящем Общинска служба по земеделие – 3.).

В жалбата се твърди, че постановеното решение е постановено при неправилно прилагане на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила, и е необосновано. Касаторът твърди, че СРС не е изпълнил указанията на АССГ, дадени с отменителното му решение, като не е установил идентичността на имотите, предмет на обжалваните решения на ОСЗ - О. купел, и имотите, по отношение на които е формирана сила на пресъдено нещо вследствие на съдебните решения, посочени както основание за издаване на същите решения. Поради това иска отмяната на съдебния акт и отмяна на обжалваните решения. В с.з. касационният жалбоподател се явява лично и с пълномощника си адв.Танков, който поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба – ОСЗ-З., чрез началника на службата е подал писмен отговор, в който оспорва жалбата и моли да се остави в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура взема становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд - София град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното:

Производството пред СРС е образувано след като с Решение № 6283 от 17.10.2016 г., постановено от Административен съд-София град по адм.дело № 6785/2016 г., е отменено Решение от 08.04.2016 г., постановено от Софийския районен съд по гр.дело по гр.д.№ 1000/2015 г., и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Пред СРС е разгледана жалбата на И. К. С. срещу Решение № 1476/14.11.2014 г. на ОСЗ-О. купел, [населено място], с което службата е отменила свое Решение № 1476/20.07.1994 г.; и Решение № 40864/14.11.2014 г. на ОСЗ-О. купел, [населено място], с което службата е отменила свое Решение № 040864/05.11.2001 г.

Съдът е установил, че с Решение № 1476/20.07.1994 г. Поземлената комисия-гр.Б. е възстановила правото на собственост на наследниците на К. С. С. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на следните имоти: нива с площ от 3,500 дка, находяща се в землището на Иваняне, местност "Под село"; нива с площ от 2,300 дка, находяща се в [населено място], кв.Изгрев, местност "Побит камък"; ливада с площ от 3,000 дка, находяща се в землището на [населено място], местност "С." и ливада с площ от 1,560 дка в землището на [населено място], кв.Изгрев, местност "При Х.". Жалбоподателят и настоящ касатор е наследник /син/ на К. С. С..

С Решение № 1476/20.10.1995 г. ПК-гр.Б. е отменила Решение № 1476/20.07.1994 г. и е отказала да се произнесе поради спор за материално право, който на основание чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ заинтересованите страни следва да разрешат по съдебен ред. Това решение на ПК е отменено с Решение от 17.06.1998 г. на СРС по гр.дело № 11343/1995 г., влязло в законна сила на 03.08.1998 г.

С Решение № 1476/14.11.2014 г. ОСЗ-О. купел е отменила решение № 1476/20.07.1994 г.

С Решение № 040864/05.11.2001 г. ПК-гр.Б. е възстановила правото на собственост на наследниците на К. С. С. в съществуващи /възстановими/ стари реални граници на нива с площ от 2.290 дка, находяща се в местност "При хано", представляваща имот № 007114 по картата на възстановената собственост на землището на [населено място].

С Решение № 40864/14.11.2014 г. ОСЗ-О. купел е отменила Решение № 040864/05.11.2001 г.

В посочените решения като основание е посочено чл.14, ал.7 ЗСПЗЗ - влязло в сила решение на СРС по гр.дело № 12696/94 г. и решение на СГС по гр.дело № 1747/2006 г. Мотивите в двете решения са идентични: съгласно решението на съда имотите са собственост на наследниците на С. С. В..

СРС е изискал и приложил за послужване гр.дело № 12696/1994 г. на СРС и гр.дело № 1747/2006 г. на СГС.

С Решение от 10.05.2012 г., постановено от СГС по гр.дело № 1747/2006 г. частично е отменено решението на СРС по гр.дело № 12696/1994 г., и са отхвърлени частично исквете с правно основание чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ. С решението е оставено в сила

първоинстанционното решение, с което са уважени предявените от Б. С. С., К. С. П. /починала в хода на процеса и заместена от правоприемниците ѝ М. Д. Ш., И. Б. В. и В. З. Д., Е. С. К. /починала в хода на процеса и заместена от П. П. К./, Стана С. С. /починала в хода на процеса и заместена от правоприемниците ѝ Г. К. Г. и Й. К. Г./, Г. С. С. и З. С. С. /починала в хода на процеса и заместена от останалите ищци по делото/ срещу С. С. С. /починал в хода на процеса и заместен от неговите наследници по закон Х. П. С. и С. С. С./ и К. С. С. /починал в хода на процеса и заместен от правоприемниците му С. Е. С. и И. К. С./ искове с правно основание чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ, като е признато за установено, че към момента на включване в ТКЗС, следните недвижими имоти, находящи с в землището на [населено място], са били общо притежание на наследниците на С. С. В., общо 24 имота, сред които нива в м."Над хана" от 11,6 дка, нива в м."Под село" от 1,6 дка, нива в м."Побит камък" от 4,6 дка и ливада в м."С." от 3,2 дка.

В изпълнение указанията на АССГ пред СРС е изслушано и прието заключение на съдебно-техническа експертиза, изготвено от вещо лице Г. Г., съгласно което е налице идентичност между имотите, предмет на съдебните решения - по гр.дело № 12696/1994 г. на СРС и по гр.дело № 1747/2006 г. на СГС, и атакуваните решения на ОСЗ-О. Купел -Решение № 1476/14.11.2014 г. и Решение № 40864/14.11.2014 г. Вещото лице е посочило, че е съпоставило имотите по описаните две решения, а отделно е констатирало, че по гр.дело № 12696/1994 г. на СРС е представена извадка от емлячен регистър на [населено място], в който от С. С. В. са декларирани 33 непокрити имота, между които и нива в м."Под село" с площ от 1,6 дка, нива в м."Побит камък" с площ от 4,6 дка и ливада в м."С." с площ от 3,2 дка.

По делото е допусната и изслушана повторна съдебно-техническа експертиза, изготвена от вещо лице Т. Д., в чието заключение е посочено, че решенията на СРС, СГС и ОСЗ - О. купел, касаят едни и същи (идентични) имоти, които са предмет на исковата молба по гр.дело № 12696/1994 г.

По делото е допусната и изслушана съдебно-техническа експертиза по поставени от жалбоподателя въпроси. Съдът е посочил, че от заключението на същата се установява, че съдебните решения са постановени за процесните имоти (а и за други), или че едните имоти са част от другите. Поради липса на установени граници върху графичен материал към момента на обобществяването им в ТКЗС, вещото лице не е могло да отговори кой имот с каква част е идентичен със съответния му по единия и по другия документ. По изложени в заключението съображения вещото лице е отговорило, че не може да състави комбинирана скица за процесните имоти.

За да отхвърли жалбата, районният съд е приел, че оспорените решения са издадени в предвидената от закона писмена форма, съдържат реквизитите по чл.59, ал.2, т.1-8 АПК, постановени са от компетентен за това орган, поради което представляват валидни административни актове. Съдът е установил, че при издаване на решенията не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, а материалноправните разпоредби са приложени правилно. Съдът е приел, че случаят попада в обхвата на изключението от установения в закона ред за изменение решенията на общинските служби по земеделие, като е предвидено, че същият не се прилага, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение. С оглед на това е обосновал неприложимостта на реда по чл.14, ал.7, изр.1 ЗСПЗЗ, касаещ предпоставките и сроковете, в които може да бъде поискано изменение. Съдът е приел, че наличието на влезли в сила съдебни решения по исковете за собственост е

основание за отмяна на издадени по-рано решения за възстановяване на собствеността. Позовал се е на съдебно-техническите експертизи, които са дали заключения по въпроси във връзка с идентичността на имотите, които са били предмет на иска по чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ, с имотите, индивидуализирани в обжалваните актове на ОСЗ.

Обжалваното решение е валидно и допустимо като постановено по допустимо оспорване на индивидуален административен акт, подлежащ на съдебно оспорване.

Районният съд не е нарушил процесуалните правила по събиране на допустимите и относими към спора доказателства, подробно е обсъдил доводите на страните. Съдът е изпълнил указанията на АССГ, дадени му с отменителното решение на касационната инстанция. В мотивите на съдебното решение е направено подробно изложение на установените от събраните по делото фактически обстоятелства. При постановяване на решението си СРС се е позовал на събраните в хода на делото доказателства и е извършил цялостна проверка на обжалваните административни актове. По този начин е била изяснена обективната истина и решението не почива на предположения. И на двете страни е дадена еднаква възможност да упражнят процесуалните си права, поради кое от не е нарушен принципът на състезателност в процеса.

Постановеното от СРС решение е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Органът по поземлена собственост не може сам да отменя свой предходен влязъл в сила административен акт, в случая двете решения - с № 1476/20.07.1994 г. и № 040864/05.11.2001 г. Този извод се налага при тълкуване разпоредбата на чл.14, ал.7 ЗСПЗЗ, според която при откриване на нарушения на закона или правилника за неговото приложение, на нови обстоятелства или нови писмени доказателства от съществено значение за постановяване на решението, Общинската служба "Земеделие и гори" по искане на министъра на земеделието и храните или по искане на заинтересуваните лица се произнася с решение да го измени, в срок до 1 година от откриване на новите обстоятелства или от новите писмени доказателства, но не по-късно от 2 години от влизане в сила на плана за земеразделяне или от постановяването на решението по чл.14, ал.1, т.1. Този ред е единствено неприложим, когато за същите земи има влязло в сила съдебно решение, постановено в производство по чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ.

Възможността за преразглеждане на влязло в сила решение за възстановяване на собствеността е изрично уредена в чл.14, ал.7 ЗСПЗЗ, а в хипотезата на разрешен спор за материално право по ал.4 на текста тя не е обвързана и със срок – по аргумент от чл.14, ал.7, изр.последно от закона. По компетентността на поземлената комисия в тази насока се е произнесъл изрично и Върховният касационен съд с Тълкувателно решение № 1/1997 г. по гр.дело № 11/1997 г., ОСГК. Когато след приключване на производството по чл. 14, ал.1-3 ЗСПЗЗ с влязло в сила съдебно решение по чл.14, ал.4 от закона се установи, че собственици на конкретните земеделски земи са други граждани, а не тези, спрямо които е постановено възстановяването на собствеността в реални граници, общинската поземлена комисия на основание чл.14, ал.7 ЗСПЗЗ може да измени постановеното решение съобразно новите обстоятелства – т.ІІ от мотивите на ТР. Приемането на противното, освен че противоречи на принципа за зачитане на съдебните решения по чл.297 ГПК във вр.с чл.144 АПК, би създадо и състояние на неотстранена колизия между позитивните решения за възстановяване на собствеността и действителното правно положение, установено със съдебния акт по чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ.

С обобществяването земеделската земя вече не притежава свои граници, с които да се обособява като отделен обект на правото на собственост, а се намира в границите на кооперативните блокове, за да възникне отново като годен предмет на правото на собственост, тя трябва да бъде индивидуализирана чрез уреденото специално административно производство в ЗСПЗЗ, което приключва с издаване на позитивно решение на органа на земеделската реституция. С влизането в сила на този индивидуален административен акт, респ. с издаването на скици за тези земеделски земи ще възникне правното качество на обекта на собствеността - индивидуализация на процесните земеделски земи, поради което това решение притежава конститутивно действие. В този смисъл са разясненията, дадени в цитираното по-горе ТР № 1/1997 г. Спорът за собственост не може да бъде разрешен от органа по поземлена собственост по реда на чл.14, ал.7 ЗСПЗЗ. Доколкото той е спор относно наличието на предпоставките за реституция на собствеността по см. на чл.14, ал.3 ЗСПЗЗ може да бъде решен само по общия състезателен исков ред, по който се постановява съдебен акт, обвързващ страните в процеса със сила на пресъдено нещо. Именно по този начин с решенията на СРС и СГС по общия исков ред е решен спорът за собственост върху процесните имоти.

Правилно Съдът е съобразил, че съдебните решения, послужили като основание за постановяване на спорните решения на ОЗС-О. купел, са постановени по предявени иски с правно основание чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ, които са били допустими поради наличие на висящото специално административно производство, регламентирано в ЗСПЗЗ. Именно затова административното производство е било спряно до произнасяне на съда по спора за собственост. Ето защо е правилен и изводът, че след като са налице влезли в сила съдебни решения, за ОЗС-О. купел е било налице нормативно основание да измени постановените по-рано и влезли в сила административни актове, с които е възстановено правото на собственост на наследниците на К. С. С.. Налага се изводът, че ОСЗ-О. купел в съответствие със закона се е съобразила с постановените съдебни актове.

Правилно СРС е отхвърлил като неоснователни доводите в жалбата, че в обжалваните решения не са описани размерът и категорията на имотите, тяхното местоположение, граници и съседи, както и че не е приложена скица, като са съответни на закона правните му изводи, че тези реквизити са задължителни за решението за възстановяване правото на собственост по чл.14, ал.1 ЗСПЗЗ, доколкото съгласно тази норма след влизането му в сила същото има силата на констативен нотариален акт за собственост върху имота. В случая обаче изменението е основано на влезли в сила решения, които са задължителни за ОСЗ и силата им на пресъдено нещо е формирана за това, което е постановено.

Макар в коментираните съдебни решения имотите да не са описани с граници и съседи, според цитираното ТР № 1/1997 г. индивидуализацията на земеделските земи се определя от реалните им граници с решенията на общинските комисии, които са необходимите правни актове за определяне на реалните граници на земите и едновременно с това юридически факти с гражданскоправно действие. С решението на поземлената комисия възниква правното качество на обекта на собствеността - индивидуализация и затова то има конститутивно действие. С основание ответникът твърди, че според описанията на имотите в заявленията, които се подават съгласно чл.11, ал.1 ЗСПЗЗ, не е възможно тези имоти да се установят на място, като заявените за възстановяване имоти се индивидуализират единствено по вид местност и площ,

без да се сочат граници. С индивидуализация на имотите се занимават ОСЗ във връзка с възстановяване на собствеността по ЗСПЗЗ. Идентичността на имотите преди индивидуализацията им по реда на ЗСПЗЗ се прави съгласно тяхното описание, и точно такъв е бил подходът на СГС и СРС в постановените от тях решения. Вярно е застъпеното становище, че липсата на установяване на имотите на място не води до празнота относно фактите, след като се установява, че съдебните решения, послужили като основание за издаване на оспорените административни актове, се отнасят именно за процесните имоти.

Нещо повече: в съдебното производство са изслушани три експертни заключения предвид оспорената идентичност на имотите, предмет на иска по чл.14, ал.4 ЗСПЗЗ, с имотите, индивидуализирани в обжалваните актове на ОСЗ. В първоначалното заключение на СТЕ вещото лице е взело предвид и съдържащия се по гр.дело № 12696/1994 г. препис от емлячен регистър, а вещото лице по повторната експертиза е констатирало, че решенията на СРС, СГС и ОСЗ-О. купел касаят едни и същи (идентични) имоти, които са предмет на исковата молба по гр.дело № 12696/1994 г. В заключението на допуснатата по искане на жалбоподателя СТЕ е посочено, че съдебните решения на СРС и СГС са постановени за процесните имоти (а и за други), или че едните имоти са част от другите. В последното заключение в.л. е посочило, че без съмнение съдебните решения са постановени за процесните имоти, като се изхожда от описанията на имотите в съдебните актове. В.л. е обяснило невъзможността по описанията да се установят имотите на място с обстоятелството, че имотите се индивидуализират съгласно правилата на ЗСПЗЗ и ППЗСПЗЗ.

Ето защо решението на СРС е правилно, постановено при спазване на процесуалноправните и материалноправни разпоредби и като такова следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.1 от АПК във вр.с чл.14, ал.3 от ЗСПЗЗ, Административен съд - София град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 228170 от 30.09.2019 г., постановено от Софийския районен съд по гр.дело № 62236/2016 г.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.